

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie IX Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Sławomir Boratyński

Protokolant: Sekretarz sądowy Agnieszka Kozak

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2017 roku w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko: (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w J.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w J. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę **54, 343, 02 zł** (pięćdziesiąt cztery tysiące trzysta czterdzieści trzy złote i dwa grosze) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych:

- od kwoty 19.940,76 zł (dziewiętnaście tysięcy dziewięćset czterdzieści złotych siedemdziesiąt sześć groszy) od dnia 31 marca 2016 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 7.456,90 zł (siedem tysięcy czterysta pięćdziesiąt sześć złotych dziewięćdziesiąt groszy) od dnia 31 marca 2016 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 148,46 zł (sto czterdzieści osiem złotych czterdzieści sześć groszy) od dnia 11 maja 2016 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 5.337,46 zł (pięć tysięcy trzysta trzydzieści siedem złotych czterdzieści sześć groszy) od dnia 17 maja 2016 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 2.531,71 zł (dwa tysiące pięćset trzydzieści jeden złotych siedemdziesiąt jeden groszy) od dnia 17 maja 2016 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 1.022,41 zł (tysiąc dwadzieścia dwa złote czterdzieści jeden groszy) od dnia 17 maja 2016 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 30,16 zł (trzydzieści złotych szesnaście groszy) od dnia 24 maja 2016 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 697,35 zł (sześćset dziewięćdziesiąt siedem złotych trzydzieści pięć groszy) od dnia 24 maja 2016 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 2.242,98 zł (dwa tysiące dwieście czterdzieści dwa złote dziewięćdziesiąt osiem groszy) od dnia 24 maja 2016 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 1.558,90 zł (tysiąc pięćset pięćdziesiąt osiem złotych dziewięćdziesiąt groszy) od dnia 1 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 1.125,69 zł (tysiąc sto dwadzieścia pięć złotych sześćdziesiąt dziewięć groszy) od dnia 1 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 838,18 zł (osiemset trzydzieści osiem złotych osiemnaście groszy) od dnia 4 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 476,38 zł (czteryście siedemdziesiąt sześć złotych trzydzieści osiem groszy) od dnia 4 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 1.346,85 zł (tysiąc trzysta czterdzieści sześć złotych osiemdziesiąt pięć groszy) od dnia 4 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 661,16 zł (sześćset sześćdziesiąt jeden złotych szesnaście groszy) od dnia 4 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 1.131,21 zł (tysiąc sto trzydzieści jeden złotych dwadzieścia jeden groszy) od dnia 4 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 858,06 zł (osiemset pięćdziesiąt osiem złotych sześć groszy) od dnia 4 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 6.386,97 zł (sześć tysięcy trzysta osiemdziesiąt sześć złotych dziewięćdziesiąt siedem groszy) od dnia 4 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 551,43 zł (pięćset pięćdziesiąt jeden złotych czterdzieści trzy grosze) od dnia 14 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty;

oraz odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych:

- od kwoty 337,99 zł (trzysta trzydzieści siedem złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) za okres od dnia 30 marca 2016 roku do dnia 26 lipca 2016 roku;

- od kwoty 751,53 zł (siedemset pięćdziesiąt jeden złotych pięćdziesiąt trzy grosze) za okres od dnia 30 marca 2016 roku do dnia 26 lipca 2016 roku;

- od kwoty 179,58 zł (sto siedemdziesiąt dziewięć złotych pięćdziesiąt osiem groszy) za okres od dnia 30 marca 2016 roku do dnia 26 lipca 2016 roku;

- od kwoty 5.210,28 zł (pięć tysięcy dwieście dziesięć złotych dwadzieścia osiem groszy) za okres od dnia 30 marca 2016 roku do dnia 26 lipca 2016 roku;

- od kwoty 1.226 zł (tysiąc dwieście dwadzieścia sześć złotych) za okres od dnia 31 marca 2016 roku do dnia 26 lipca 2016 roku;

- od kwoty 779,51 zł (siedemset siedemdziesiąt dziewięć złotych pięćdziesiąt jeden groszy) za okres od dnia 31 marca 2016 roku do dnia 26 lipca 2016 roku;

- od kwoty 1.271,81 zł (tysiąc dwieście siedemdziesiąt jeden złotych osiemdziesiąt jeden groszy) za okres od dnia 17 maja 2016 roku do dnia 26 lipca 2016 roku;

- od kwoty 8.389,73 zł (osiem tysięcy trzysta osiemdziesiąt dziewięć złotych siedemdziesiąt trzy grosze) za okres od dnia 31 marca 2016 roku do dnia 2 sierpnia 2016 roku;

- od kwoty 2.771,64 zł (dwa tysiące siedemset siedemdziesiąt jeden złotych sześćdziesiąt cztery grosze) za okres od dnia 31 marca 2016 roku do dnia 2 sierpnia 2016 roku;

II. umarza postępowanie w części obejmującej należność główną w kwocie 20 918, 07 zł (dwadzieścia tysięcy dziewięćset osiemnaście złotych i siedem groszy);

III. zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w J. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 10. 981 zł (dziesięć tysięcy złotych dziewięćset osiemdziesiąt jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Sławomir Boratyński

Sygn. akt IX Gc 446/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 lipca 2016 r. nadanym w tym samym dniu (k. 4 i nast.) powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wystąpił przeciwko pozwanemu (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w J. o zasądzenie kwoty 75 261 ,09 zł. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od poszczególnych kwot składających się na należność główną za okresy wskazane w pozwie oraz kosztów procesu , w tym kosztów zastępstwa procesowego .Pozew zawierał wniosek o rozpoznanie sprawy w postępowaniu nakazowym .

Jako uzasadnienie pozwu wskazano ,że pozwana spółka dokonywała w ramach prowadzonej działalności handlowej zakupu towarów w hurtowi strony powodowej .Towar dostarczony stronie pozwanej został odebrany bez zastrzeżeń. Po spełnieniu świadczenia przez stronę powodową wystawiła ona faktury szczegółowo oznaczone w pozwie na k. 6 . Wskazano ,że strona pozwana odbierając towar nie kwestionowała właściwego wykonania zobowiązania przez stronę powodową , a przez to istnienia i wysokości ciężącego na niej obowiązku zapłaty .W związku z brakiem zapłaty pismem z dnia 8 czerwca 2016 r. oraz 24 czerwca 2016 r. strona pozwana została wezwana do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem wraz z odsetkami . W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała nadto ,że pozwany uznał swój dług pismem z dnia 10 czerwca 2016 r. Wobec braku zapłaty zadłużenia strona powodowa niniejszym pozwem dochodzi zapłaty należności głównej wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych określonych w ustawie z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych .

Zarządzeniem z dnia 19 lipca 2016 r. odmówiono skierowania sprawy do postępowania nakazowego i zarządzeniem z tej samej daty sprawę wpisano do postępowania upominawczego (k. 2 i 3) .

Nakazem zapłaty z dnia 9 sierpnia 2016 r. wydanym w sprawie sygn. akt IX GNc 477/16 Sąd Okręgowy zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej dochodzoną pozwem kwotę tytułem należności głównej w wysokości 75 261,09 zł. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od poszczególnych kwot składających się na należność główną za okresy wskazane w pozwie oraz kwotę 6 358 zł. tytułem zwrotu kosztów postępowania (nakaz zapłaty k. 177 i nast.) .

Odpis pozwu wraz z odpisami załączników o odpisem nakazu zapłaty został stronie pozwanej doręczony w dniu 23 sierpnia 2016 r. (k. 179) . W ustawowym terminie strona pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty , którym zaskarżyła nakaz zapłaty w całości (k. 181 i nast.) . W sprzeciwie od nakazu zapłaty strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości , przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Radomiu właściwemu ze względu na właściwość miejscową i rzeczową oraz o nieobciążanie strony pozwanej kosztami procesu zgodnie z dyspozycją art. 102 kpc in fine .

W uzasadnieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty strona pozwana potwierdziła , iż dokonała zakupu towarów w hurtowni strony powodowej , które strona powodowa dostarczyła , a strona pozwana je odebrała .Pismem z dnia 24 czerwca 2016 r. strona pozwana otrzymała wezwanie do zapłaty wraz z propozycją pozasądowego rozwiązania

sporu . Pozwana spółka uznała swój dług wynikający z faktur VAT wynoszący 75 261,09 zł. i zaczęła go stopniowo spłacać czego dowodem są potwierdzenia wykonanych przelewów dołączone do sprzeciwu od nakazu zapłaty. Wskazano ,że powódka nie pomniejszyła kwoty dochodzonego roszczenia o kwotę przelewów pozwanej wykonanych przed doręczeniem przedmiotowego pozwu opiewających na kwotę 20 918,07 zł.

Pismem procesowym z dnia 29 września 2016 r. pełnomocnik strony powodowej cofnął pozew wraz z zrzeczeniem się roszczenia co do kwoty 20 918,07 zł. popierając żądanie pozwu co do pozostałej części należności głównej oraz co do odsetek od całej należności głównej dochodzonej pierwotnie pozwem , a także co do kosztów procesu (k. 212 i nast.) . W piśmie tym pełnomocnik strony powodowej zaproponował także co do wniosków zawartych w sprzeciwie od nakazu zapłaty w zakresie kosztów procesu oraz w przedmiocie przekazania sprawy do innego Sądu .

Na terminie rozprawy w dniu 21 stycznia 2017 r. pełnomocnik strony powodowej poparł powództwo w wersji zmodyfikowanej pismem procesowym z dnia 29 września 2016 r. Pełnomocnik pozwanej nie uznał zaś powództwa i wniósł o jego oddalenie. Wniósł nadto o nieobciążanie strony pozwanej kosztami procesu (k. 230 i nast.) . Podobne stanowisko pełnomocnicy stron zajęli także na terminie rozprawy w dniu 14 kwietnia 2017 r. (k. 240 i nast.) . Na tym terminie rozprawy pełnomocnik pozwanego zgłosił nadto wniosek dowody w przedmiocie przesłuchania stron .

Postanowieniem z dnia 20 stycznia 2017 r. Sąd Okręgowy oddalił wniosek strony pozwanej w przedmiocie przekazania sprawy do Sądu Rejonowego w Radomiu opierając się w tym względzie na przepisie art. 15 § 1 kpc (k. 231) .

Postanowieniem z dnia 14 kwietnia 2017 r. Sąd Okręgowy oddalił wniosek dowodowy strony pozwanej w przedmiocie dopuszczenia dowodu z przesłuchania stron . Sąd Okręgowy wniosek ten oddalił mając na względzie przepis art. 227 kpc oraz przepis art. 207 § 6 kpc tj. jako wniosek sprekludowany oraz zgłoszony na okoliczności niesporne między stronami niniejszego postępowania .

Sąd Okręgowy Sąd Gospodarczy w Lublinie rozpoznając przedmiotową sprawę ustalił i zważył co następuje :

Strona powodowa jest spółką prawa handlowego wpisaną do KRS pod numerem (...) (k. 11 i nast.) . Strona pozwana jest również ujawniona w KRS pod numerem (...) jako spółka prawa handlowego (m.in. k. 157 i nast. , oraz k. 169 i nast.) . W ramach prowadzonej przez powyższe podmioty działalności gospodarczej powodowa spółka i spółka pozwana pozostawały ze sobą w stosunkach handlowych (okoliczność bezsporna między stronami) . W ramach prowadzonej przez strony działalności gospodarczej między stronami doszło do zawarcia umów kupna sprzedaży towarów będących w ofercie strony powodowej, a objętych niniejszym postępowaniem (była to również okoliczność bezsporna między stronami niniejszego postępowania). Do zawierania umów dochodziło poprzez fakty dokonane tj. przez zamówienie towaru i jego wydanie oraz przyjęcie towaru przez stronę pozwaną . Osoby uprawnione w imieniu pozwanej spółki do odbioru towaru i podpisywania i odbioru faktur określało pismo z dnia 21 września 2015 r. podpisane jednoosobowo przez prezesa zarządu (k. 142) . Poszczególne transakcje handlowe pomiędzy stronami były dokumentowane wystawianymi przez stronę powodową fakturami VAT . Pierwsza z faktur objętych niniejszym postępowaniem na kwotę 751 , 53 zł. o nr (...) została wystawiona w dniu 11 lutego 2016 r. Ostatnia z faktur objętych niniejszym postępowaniem została wystawiona w dniu 13 kwietnia 2016 r. i była to faktura na kwotę 551,43 zł. o nr (...) (k. 17 i nast.). Faktury termin zapłaty określały na 45 , 30 lub 60 dni . Towar objęty fakturami został dostarczony stronie pozwanej w oparciu o dowody dostawy (k. 18 i nast.).

Pismem z dnia 8 czerwca 2016 r. strona powodowa wezwała pozwaną spółkę do zapłaty między innymi należności za przedmiotowe faktury objęte niniejszym postępowaniem (k. 147 i nast. , dowód jego nadania pozwanemu k. 150 i nast.) . Kolejne wezwanie do zapłaty pochodzi z dnia 24 czerwca 2016 r. (k. 143 i nast., dowód jego doręczenia pozwanemu k. 146) . Strona pozwana pismem z dnia 10 czerwca 2016 r. podpisanym jednoosobowo przez członka zarządu – prezesa uznała w całości dług wobec strony powodowej wynikający w powyższych faktur, który jest przedmiotem niniejszego postępowania deklarując jego spłatę w trzech ratach (k. 155 i nast.) .Pismo to zawiera miejsce na podpis drugiego członka zarządu , który jednak pisma tego nie podpisał . Z odpisu z KRS strony powodowej dołączonego do pozwu , który uwzględniał stan prawny pozwanej spółki w dacie złożenia powyższego pisma (pochodzi on bowiem z dnia 13 lipca 2016 r. i uwzględnia ostatni wpis , który był dokonany w dniu 1 czerwca 2016 r. – k.

157 i nast.) wynika , że w przypadku , gdy zarząd strony pozwanej składa się z dwóch lub większej ilości osób do składania oświadczeń w imieniu tej spółki wymagane jest współdziałanie dwóch członków zarządu . Z powyższego wynika zatem , że w spółce wymagana była reprezentacja łączna przy składaniu oświadczeń woli w imieniu pozwanej spółki , a takiej nie zachowano uznając dług wobec strony powodowej . Tym samym oświadczenie to nie mogło zostać uznane w ocenie Sądu Okręgowego za złożone skutecznie wobec spółki powodowej . Stosownie bowiem do przepisu art. 205 § 1 ksh jeżeli zarząd jest wieloosobowy, sposób reprezentowania określa umowa spółki. Przepis ten stanowi nadto , że jeżeli umowa spółki nie zawiera natomiast żadnych postanowień w tym przedmiocie, do składania oświadczeń w imieniu spółki wymagane jest współdziałanie dwóch członków zarządu albo jednego członka zarządu łącznie z prokurentem.

W dniu 26 lipca 2016 r. strona pozwana przelała na rachunek powodowej spółki kwotę 1 271,81 zł. tytułem zapłaty za fakturę (...) , kwotę 779,51 zł. tytułem zapłaty za fakturę (...) , kwotę 1 226 zł. tytułem zapłaty za fakturę (...) , kwotę 5 210,28 zł. tytułem zapłaty za fakturę (...) , kwotę 179,58 zł. tytułem zapłaty za fakturę (...) , kwotę 751,53 zł. tytułem zapłaty za fakturę (...) oraz kwotę 337,99 zł. tytułem zapłaty za fakturę (...) . W dniu 2 sierpnia 2016 r. strona pozwana przelała natomiast na rachunek powodowej spółki kwotę 2 771,64 zł. tytułem zapłaty za fakturę (...) oraz kwotę 8 289,73 zł. tytułem zapłaty za fakturę (...) (k. 191 i nast. oraz 219 i nast.).

Jak wskazano powyżej strony w ocenie Sądu Okręgowego łączyły umowy sprzedaży. Między stronami dochodziło w ocenie Sądu Okręgowego do zawierania tych umów sprzedaży za każdym razem przez fakty dokonane , a znajdujących następnie potwierdzenie w wystawianych dokumentach księgowych , jakimi są faktury VAT jak też dowody dostawy . Do zawierania tych umów dochodziło między stronami poprzez fakty dokonane tj. poprzez wydanie towaru przez sprzedawcę, którym była strona powodowa i jego przyjęcie przez kupującego , którym była strona pozwana. Stosownie zaś do treści przepisu art. 535 kc przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego powódka wywiązała się z obowiązków sprzedawcy - wydała wymienione w fakturach towary pozwanej , jako kupującemu przenosząc jednocześnie na nią ich własność. Strona pozwana nie kwestionowała zawarcia umów w ogóle , jak też otrzymania towaru . Okoliczności te zostały wprost przyznane przez stronę pozwaną . Z tytułu zawartych umów sprzedaży strona pozwana w rzeczywistości nie zgłaszała żadnych zarzutów, w tym w zakresie pierwotnego istnienia między stronami innych uzgodnień w zakresie warunków tych umowy niż te , do których odnosiły się zapisy zawarte w fakturach dołączonych do pozwu .

W niniejszym przypadku z wyżej wskazanych przyczyn Sąd Okręgowy mając na względzie stanowisko strony pozwanej materiał dowodowy dołączony do pozwu uznał za dowody wiarygodne i zasługujące na obdarzenie ich wiarą .

W ocenie Sądu Okręgowego strona powodowa wykazała wydanie spornego towaru pozwanemu i uczyniła to przy pomocy powyższych dowodów, które Sąd Okręgowy w całości obdarzył wiarą . Jak wskazano powyżej strona pozwana nie wykazała , a nawet nie twierdziła , że strony uzgodniły inną cenę , czy też inne terminy płatności ceny za sprzedane pozwanemu towary , niż te wskazane w fakturach dołączonych do pozwu . Stosownie natomiast do przepisu art. 488 § 1 kc świadczenia będące przedmiotem zobowiązań z umów wzajemnych (świadczenia wzajemne) powinny być spełnione jednocześnie, chyba że z umowy, z ustawy albo z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu wynika, iż jedna ze stron obowiązana jest do wcześniejszego świadczenia. Tak więc termin płatności oznaczony w przedmiotowych fakturach - a z materiału dowodowego co należy jeszcze raz podkreślić - nie wynika , aby faktury w tej części czyniły odstępstwo od wcześniejszych innych uzgodnień stron w tym zakresie – nie odbiega na niekorzyść strony pozwanej , a wręcz przeciwnie mając na względzie zapis art. 488 kc jest on korzystniejszy dla strony pozwanej , niż przyjęcie obowiązku jednoczesnego spełnienia świadczenia wraz ze spełnieniem świadczenia wzajemnego strony powodowej . Jeżeli zatem strony w umowie wzajemnej nie ustaliły terminu spełnienia świadczenia wzajemnego, w tym również terminu płatności ceny – wówczas nie znajdzie także zastosowania art. 455 k.c., lecz właśnie przepis art. 488 § 1 k.c. statuuje zasadę równoczesności spełniania świadczeń wzajemnych. Jeśli mamy więc do czynienia z umowami wzajemnymi – nie można mówić o zobowiązaniach bezterminowych (zob. J.P. Naworski, Głosa do wyroku SN z dnia 15 listopada 1989 r., III CRN 354/89, OSP 1991, z. 7-8, poz. 187). W sytuacji zatem gdy strony nie oznaczyły w umowie sprzedaży innego terminu zapłaty ceny, to wobec obowiązywania zasady równoczesności świadczeń – roszczenie o

uiszczenie ceny staje się wymagalne z chwilą spełnienia przez sprzedawcę świadczenia niepieniężnego (wyrok SN z dnia 2 września 1993 r., II CRN 84/93, OSNCP 1994, nr 7-8, poz. 158, Wokanda 1994, nr 2, s. 4; uchwała SN z dnia 18 listopada 1994 r., III CZP 144/94, OSNC 1995, nr 3, poz. 47, Wokanda 1995, nr 1, s. 5, Orzecznictwo Sądów w sprawach Gospodarczych 1994, nr 9, poz. 161). Przepis art. 488 kc w niniejszym przypadku wyłącza zatem stosownie przepisu art. 455 kc. Nawet jednakże gdyby tak nie było, to i tak stosownie do tego ostatniego przepisu, jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony, ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Gdy zatem wystawca faktury umieszczając na niej termin zapłaty i doręczając ją dłużnikowi to również skutecznie wzywa tegoż do zapłaty świadczenia wzajemnego. I chociaż nie oznacza to, że roszczenie w ogóle istnieje, czy też, że jest ono zasadne to i tak nie ulega wątpliwości, że faktura taka stanowi wezwanie do zapłaty. Przypisanie fakturze charakteru wezwania do zapłaty dotyczy natomiast tej sfery stosunku cywilnoprawnego, jakim jest wymagalność i termin zapłaty roszczenia. Faktura jest bowiem skutkiem zawarcia i wykonania umowy sprzedaży, a nie odwrotnie.

Sąd Okręgowy mając powyższe na względzie w tym treść uzasadnienia sprzeciwu od nakazu zapłaty i zarzuty tam podniesione uznał okoliczności podniesione przez stronę powodową w pozwie za przyznane przez stronę pozwaną mając na względzie przepis art. 230 kpc i nast. Strona pozwana nie podważała podstaw ani prawnych, ani też faktycznych dochodzonych roszczeń w zakresie należności głównej. Strona pozwana nie kwestionowała okoliczności zawartych w uzasadnieniu pozwu, podobnie zresztą jak wykonania przez stronę powodową ciężących obowiązków wynikających w powyższych umowach w zakresie wydania towarów, za które powód dochodził ceny objętej niniejszym pozwem. Przeciwnie chociaż w sprzeciwie od nakazu zapłaty strona pozwana wносиła o oddalenie powództwa w całości, to wyraźnie przyznała jednocześnie, że pozwany nie kwestionuje roszczenia strony powodowej zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Strona pozwana nie kwestionowała również prawidłowości wystawienia przez stronę powodową przedmiotowych faktur, ani też oznaczonych w fakturach terminów ich płatności. Nie kwestionowała wreszcie także ani ilości –towarów dostarczonych przez stronę powodową, ani też ich jakości.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 535 kc uwzględnił w całości dochodzone roszczenie zasądzając od strony pozwanej na rzecz powodowej spółki należność główną z tytułu sprzedanego pozwanemu towaru wynikającą z przedmiotowych faktur w dochodzonej przez stronę powodową w pozwie wysokości, która nie została przez pozwaną spółkę jeszcze zaspokojona.

W związku zaspokojeniem przez pozwanego roszczeń strony powodowej w zakresie części należności głównej, w toku postępowania tj. już po wytoczeniu powództwa, strona powodowa w tym zakresie, jak wskazano powyżej cofnęła pozew oraz zrzekła się swojego roszczenia. Cofnięcie pozwu w tym zakresie w ocenie Sądu Okręgowego pozostawało w zgodzie z przepisem art. 203 kpc.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 355 § 1 kpc umorzył postępowanie wobec dokonanego cofnięcia przedmiotowego pozwu przez stronę powodową.

Przedmiotem żądania pozwu było także roszczenie strony powodowej o zasądzenie odsetek od powyższej należności głównych. Stosownie do przepisu art. 359 § 1 kc odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu. Jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona, należą się odsetki ustawowe (art. 359 § 2 kc). Zgodnie natomiast z przepisem art. 481 § 1 kc jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 kc). Należy także wskazać, że dłużnik popada w opóźnienie, jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne nawet wtedy, gdy kwestionuje jego istnienie albo jego zasadność (por. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 listopada 1995 r., I ACr 592/95, OSA 1996/10/48). Przedmiotem żądania ze strony powodowej były jak wskazano powyżej odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych. Pozwany w przypadku roszczeń odsetkowych nie kwestionował charakteru odsetek, który w pozwie przyjęła strona powodowa. Stosownie natomiast do zapisów ustawy z dnia 8 marca 2013 r.

o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. z dnia 28 marca 2013 r. , poz. 403 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umów , która określa szczególne uprawnienia wierzyciela i obowiązki dłużnika w związku z terminami zapłaty w transakcjach handlowych (art. 1) oraz której przepisy stosuje się do transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są między innymi

1) przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447, z późn. zm.);

2) podmioty prowadzące działalność, o której mowa w art. 3 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej;

3) podmioty, o których mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759, z późn. zm.);

Zgodnie z zapisem z art. 7 ust. 1 tej ustawy w transakcjach handlowych - z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny - wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki:

1/ wierzyciel spełnił swoje świadczenie;

2/ wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie.

Ustawa w ust. 2 stanowi natomiast ,że termin zapłaty określony w umowie nie może przekraczać 60 dni, liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, chyba że strony w umowie wyraźnie ustalą inaczej i pod warunkiem , że ustalenie to nie jest rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela. Zgodnie zaś brzmieniem art. 4 tej ustawy użyte w ustawie określenia oznaczają:

1) transakcja handlowa - umowę, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi, jeżeli strony, o których mowa w art. 2, zawierają ją w związku z wykonywaną działalnością;

2) podmiot publiczny - podmioty, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1-3a ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych.

3) odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych - odsetki w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i ośmiu punktów procentowych.

Zapisy ustawy z art. 4a wprost zresztą wyłączają stosowanie przepisów Kodeksu cywilnego w niniejszym przypadku stanowiąc ,że do transakcji handlowych nie stosuje się przepisu art. 481 § 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny . O odsetkach Sąd Okręgowy orzekł mając na względzie przytoczone powyżej przepisy zawarte w przywołanej ustawie .

Stosownie do przepisu art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem lub radcą prawnym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego (§ 2 art. 98 kpc) . Do niezbędnych zaś kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (§ 3 art. 98 kpc). Zarówno w doktrynie jak i judykaturze powszechnie przyjmuje się ,że zasada odpowiedzialności za wynik procesu wyrażona w powyższym przepisie oznacza, że strona, która przegrała sprawę, jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi poniesione

przez niego koszty procesu. Co do zasady przegrywającym proces jest zatem powód, którego żądanie nie zostało uwzględnione lub pozwany, którego obrona okazała się nieskuteczna, bez względu na to, czy strona uległa co do istoty, czy też formalnie, np. przez odrzucenie pozwu, i bez względu na to, czy doszło do tego z winy strony przegrywającej (por. postanowienia Sądu Najwyższego : z dnia 10 listopada 2010 r., III PZ 5/10, LEX nr 686071, oraz z dnia 23 lutego 2012 r., V CZ 146/11, LEX nr 1147818). Za stronę przegrywającą sprawę uważa się również pozwanego, który w toku procesu spełnił dochodzone od niego świadczenie, czym zaspokoił roszczenie powoda wymagalne w chwili wytoczenia powództwa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1984 r., IV CZ 196/84, LEX nr 8642). Także cofnięcie pozwu czy środka zaskarżenia traktowane jest jako przegranie sprawy z wyjątkiem sytuacji, gdy cofnięcie wywołane jest zaspokojeniem roszczenia (postanowienia Sądu Najwyższego : z dnia 8 lutego 2001 r., II UKN 14/01, OSNAPiUS 2002, nr 20, poz. 504; z dnia 9 czerwca 2000 r., I PKN 97/00, OSNAPiUS 2002, nr 1, poz. 4; z dnia 14 maja 1966 r., I PZ 30/66, LEX nr 5988; z dnia 27 sierpnia 1962 r., II CZ 103/62, OSNCP 1963, nr 7-8, poz. 171; z dnia 11 grudnia 2009 r., V CZ 58/09, LEX nr 551159; z dnia 7 marca 2013 r., IV CZ 8/13, LEX nr 1318484; z dnia 12 kwietnia 2012 r., II CZ 208/11, LEX nr 1214570; oraz uzasadnienia wyroków Sądu Najwyższego : z dnia 21 lutego 2002 r., I PKN 932/00, OSNP 2004, nr 4, poz. 63; z dnia 8 lutego 2012 r., V CZ 109/11, LEX nr 1147814). Mając powyższe na względzie za stronę przegrywającą w niniejszym przypadku należy zatem uznać stronę pozwaną. Strona pozwana częściowo zaspokoila bowiem roszczenie powodowej spółki już po wytoczeniu powództwa, chociaż całość z zapłaconej częściowo należności została uiszczona jeszcze przed doręczeniem stronie pozwanej odpisu nakazu zapłaty.

Zgodnie natomiast z przepisem art. 102 kpc w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Sąd Okręgowy nie znalazł jednak w niniejszym przypadku podstaw do zastosowania tego przepisu, jak chciała tego strona pozwana. W doktrynie przyjmuje się, że przepis ten ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu i jest rozwiązaniem szczególnym, niepodlegającym wykładni rozszerzającej, wykluczającym stosowanie wszelkich uogólnień, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Nie konkretyzuje on wprawdzie pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawia jednak ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi (por. m.in. postanowienie SN z dnia 20 grudnia 1973 r., II CZ 210/73, LEX nr 7366). Do okoliczności branych pod uwagę przez sąd przy ocenie przesłanek zastosowania dyspozycji omawianego przepisu według doktryny zaliczyć można nie tylko te związane z samym przebiegiem postępowania, lecz także dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony. Za trafny należy natomiast uznać pogląd, zgodnie z którym sama sytuacja ekonomiczna strony przegrywającej, nawet tak niekorzystna, że strona bez uszczerbku dla utrzymania własnego i członków rodziny nie byłaby w stanie ponieść kosztów, nie stanowi podstawy zwolnienia - na podstawie art. 102 kpc - z obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi, chyba że na rzecz tej strony przemawiają dalsze szczególne okoliczności, które same mogłyby być niewystarczające, lecz łącznie z trudną sytuacją ekonomiczną wyczerpują znamiona wypadku szczególnie uzasadnionego (por. postanowienie SN z dnia 8 grudnia 2011 r., IV CZ 111/11, LEX nr 1119554). Za judykaturą uznać należy za sprzeczne z zasadą słuszności wyrażoną w art. 102 kpc żądanie zapłaty kosztów procesu zgłoszone przez stronę przegrywającą, która swoim niesumiennym lub oczywiście niewłaściwym postępowaniem doprowadziła do zainicjowania procesu i powstania kosztów związanych z jego prowadzeniem (zob. postanowienie SN z dnia 5 sierpnia 1981 r., II CZ 98/81, OSNC 1982, nr 2-3, poz. 36). Taka sytuacja w ocenie Sądu Okręgowego w niniejszym postępowaniu nie miała miejsca. Brak jest podstaw aby uznać, że strona pozwana w niniejszym przypadku nie dała podstaw do wytoczenia powództwa oraz, że uznała roszczenie przy pierwszej czynności (w takiej bowiem sytuacji, by mógł znaleźć zastosowanie co najwyżej przepis art. 101 kpc) jak też, że strona powodowa działała w procesie niesumienne czy niewłaściwie oraz, że to jej działania doprowadziły do powstania tych kosztów. Zapłata należności przez pozwanego i to tylko częściowo miała miejsce już po wytoczeniu powództwa. Pozwany nie uregulował należności w terminach oznaczonych w umowach, a następnie wskazanych przez powoda w wystawionych fakturach dołączonych do pozwu, jak też w terminie oznaczonym przez powoda w wezwaniu przedsądowym skierowanym do pozwanego z dnia 8 czerwca 2016 r. czy 24 czerwca 2016 r., które zostały pozwanemu doręczone. Okoliczność za płatność ta miała miejsce przed doręczeniem stronie pozwanej odpisu nakazu zapłaty w ocenie Sądu Okręgowego nie ma żadnego wpływu na ocenę strony pozwanej, jako strony przegrywającej w niniejszym postępowaniu.

Obciążenie strony pozwanej zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, całością kosztów procesu w okolicznościach niniejszej sprawy w ocenie Sądu Okręgowego nie jest także trudne do pogodzenia z poczuciem sprawiedliwości oraz zasadami współżycia społecznego, gdyż przedmiotowa sprawa nie ma także np. precedensowego charakteru. Za szczególnie uzasadniony wypadek w rozumieniu art. 102 kpc nie może być potraktowana także okoliczność, że dłużnik jest podmiotem który częściowo uregulował swoje zobowiązanie względem strony powodowej, gdyż stan zadłużenia jest spowodowany przez samego dłużnika, który nie uczynił zadość obowiązkom wynikającym z zawieranych przez niego umów.

Sąd Okręgowy pełnomocnikowi powoda przyznał koszty wynagrodzenia w wysokości stawki podstawowej, jako stawki minimalnej wysokości tego wynagrodzenia. Rozpoznając kwestię kosztów, Sąd Okręgowy przy określeniu ich wysokości miał na uwadze treść § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015, poz. 1800) obowiązującego w dacie wytoczenia powództwa. Na koszty zasądzenie na rzecz strony powodowej składała się także opłata od pozwu oraz opłata skarbową od udzielonego przez stronę powodową pełnomocnictwa jej pełnomocnikowi procesowemu. Opłatę skarbową w jednej jej wysokości uwzględniono natomiast mając na względzie treść przywołanego powyżej przepisu art. 98 § 3 kpc.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji wyroku.